

1. Qui som

a. Per començar, una mica d'història

El nom de l'escola – Patufet Sant Jordi-Francesc Batallé i Aragonès- no és només el nom més llargs de totes les escoles públiques de Catalunya sinó que, a més, conté en ell mateix la història de l'escola.

Aquesta història comença el setembre de 1968 quan un grup de pares i mestres prengué la iniciativa de fundar el "Jardí d'Infància Patufet", amb un grapat de nens i nenes que s'aplegaven al primer pis del número 3 del carrer Frederic Prats. La intenció d'aquesta iniciativa no era altra que cercar una alternativa a l'escola franquista que dominava el panorama educatiu del moment. Els antecedents d'aquesta iniciativa cal buscar-los en l'Escola Activa de Pares, una entitat que promovia la reflexió al voltant de temes educatius. No menys important per a la nostra història és el lligam dels mestres impulsors del projecte amb l'Acadèmia Sant Jordi, creada el 1932 pel mestre Francesc Batallé i Aragonès.

Ja des del primer moment es projectà una escola –un jardí d'infància, en els seus inicis- oberta a tothom i sense afany de lucre, amb els principis d'esperit de servei, laïcisme, pluralisme ideològic, gestió democràtica, catalanitat i coeducació. Aquesta definició, que avui en dia ens pot semblar òbvia, era trencadora en aquell moment i comportà problemes i oposicions de tota mena. Havia nascut la primera part del nom.

El 1970 s'integrà als alumnes del Jardí d'Infància Sant Jordi, amb seu al carrer Provença. El 1971 s'inaugurava l'edifici del carrer Príncep de Bergara, seu principal a partir d'aquell moment de

l'escola, un edifici que comptava amb un pati prou gran per encabir-hi tothom. Amb la integració, el 1974, dels alumnes de l'Acadèmia Sant Jordi del carrer Tarragona s'ampliava l'escola. Aquest mateix any l'escola adoptava, des del punt de vista empresarial, la forma de cooperativa de mestres, que ben aviat s'amplià a la resta de treballadors.

Es consolidava així la segona part del nom.

La gestió de les infraestructures i la lluita per la supervivència econòmica –estem parlant d'una escola privada que depenia de les quotes de les famílies i de les subvencions- foren les constants d'aquells anys. El creixement de l'escola la portà a haver-se d'anar estenent per nous locals

per encabir-hi tothom. Als tres ja esmentats dels carrers Príncep de Bergara, Provença i Tarragona s'hi afegiren els edificis de Can Seixanta i Cal Borni, ambdós també al carrer Príncep de Bergara, i l'Òpera, al carrer Josep Prats. Tanta era l'asfíxia d'espais que durant uns anys existí el projecte de construir una escola de nova planta a Bellvitge, en un terreny cedit per l'Ajuntament. El projecte, però, es va haver d'abandonar per manca de finançament.

Però el tret distintiu de l'escola no era la proliferació d'edificis, sinó el projecte educatiu i la voluntat d'esdevenir una escola per a tothom. El moviment de renovació pedagògica a Catalunya era cada cop més potent, i l'escola no n'era aliena. El 1976 signava el document de XI Escola d'Estiu de Barcelona, "Per una nova escola pública catalana", i el 1978 participava en la creació del CEPEPC (Col•lectiu d'Escoles per l'Escola Pública Catalana).

El camí cap a l'escola pública va rebre una important empenta l'any 1981 amb la cessió, per part de l'Ajuntament, d'un edifici al carrer de la Mercè, al barri de Sant Josep, que podia encabir-hi

gairebé tothom. Només en quedava fora el Parvulari, que es traslladà a uns baixos del carrer Joan de Toledo, també a Sant Josep. L'escola canviava de barri.

La segona empenta definitiva va ser el 1983 amb l'aprovació al Parlament de Catalunya de la llei per la qual les escoles del CEPEPC passaven a integrar-se a la xarxa d'escoles públiques, fet que, en el nostre cas, no es produí fins el 1987.

Aquesta integració no es va fer sense pèrdues: la pèrdua de les classes dels més petits –no estaven contemplades a l'escola

pública–significà que un grup de mestres entusiastes encetés el projecte independent de l'Escola Bressol Patufet. Per altre costat, la integració com a escola pública va significar la reformulació de la cooperativa de treballadors, que va passar a estar constituïda pel personal de cuina, menjador i administració, així com la pèrdua d'algunes mestres, ja que el nombre de places de l'escola pública era inferior al que nosaltres teníem.

Però encara falta la tercera part del nom. L'any 1984 l'Ajuntament havia aprovat la construcció al barri Centre d'un nou edifici escolar que hauria de dur el nom de "Francesc Batallé i Aragonès", en homenatge al que fou creador de l'Acadèmia Sant Jordi. Però la davallada demogràfica va endarrerir-ne la construcció fins el 1990. Paral·lelament, i donades les precàries condicions dels edificis de Sant Josep s'acordà que l'escola es

traslladaria al nou edifici. L'atzar arrodonia la història. Aquest trasllat es produïa, no sense entrebancs, l'estiu del 1994 de manera que el setembre d'aquell mateix any començàvem el nou curs a l'edifici on som ara.

La tercera part del nom s'havia afegit a les dues primeres.

D'aleshores ençà s'han produït molts canvis: canvis en el sistema educatiu, pèrdua dels nivells de 13 i 14 anys, reformulació de la cooperativa de serveis en una cooperativa d'usuaris i treballadors, però l'esperit de treballar per una escola solidària, progressista, democràtica, catalana i alliberadora segueix tant present com el primer dia.